

Päivän lehti 13.4.2017 | Levyarvostelu

Maija Kauhanen raottaa vavahduttavalla yhden naisen debyyttisoolollaan menestyksen ovea

Kauhanen hoitaa samanaikaisesti ja suvereenisti sekä kanteleen, perkussiot että laulun.

Yksi Maija Kauhasen soittimista on Saarijärven kantele. (KUVA: ANTTI KOKKOLA)

Kansanmusiikki

Mari Koppinen

Maija Kauhanen: Raivopyörä. Nordic Notes. ****

SE joka kuvittelee, että yksin soittavan muusikon soololevy ei voi olla mielenkiintoinen ja vetoava, tutustukoon tapaukseen nimeltä **Maija Kauhanen**.

MAIJA KAUMANEN

RAIVOPYÖRÄ

(KUVA: MARI KOPPINEN)

Hän nimittäin on oikein kunnan tapaus – tähän asti nimenomaan livenä, mutta nyt ensi kertaa myös levyllä. Karismaattisesta ja useista kansanmusiikki- ja popyhtyeistä (Okra Playground, Mari Kalkun & Runorun, Malmö, Rönsy, Folk'Avant) tutusta Kauhasesta lähtee yksin irti enemmän kuin monesta kokonaisesta bändistä.

SUORITUS debyyttillä on vaikuttava. Kauhanen sekä laulaa että soittaa kanteletta – ja siihen päälle vielä monen sortin perkussioita, sekä pedaalien avulla jaloilla että käsillään.

Jo yksistään kanteleen kanssa mahdollisuudet ovat monet. Kauhanen soittaa kieliä milloin näppäillen, milloin tikulla, joskus taas raapii ja narisuttaa kieliä ja siinä sivussa takoo kantta. *Kehtolaulussa* Saarijärven kantele soi kuin japanilainen koto.

Tähän lisätään vielä Kauhasen erinomainen laulu, joka muuntuu hellästä tuuduttelusta ja herkästä koloratuuriujelluksesta raa'aksi voimaksi. Välillä muusikko pistelee menemään kuin hulluksi käynyt karjankutsuja.

Kaikki tapahtuu luontevasti eikä tunnu itsetarkoitukselliselta virtuositeetin hamuilemiselta.

KAUHASEN laulut kertovat eri-ikäisten naisten kohtaloista. Alku on valoisa: *Sinisilmässä* nuori tyttö rakastuu tuikkivasilmäiseen hulivilipoikaan. Juhannusruusut kukkivat ja elämä hymyilee alkukesän huoletonta hymyään. Sitten tulee syksy, pilvet juuttuvat mieleen.

Sanailu on usein turhankin paljon kiinni perinteessä, mutta sävelmaailmojen luomisessa Kauhasella riittää kosolti mielikuvitusta. Esimerkiksi *Alttarille* on huima sävelkertomus, joka alkaa kaukaa kumisevilla kirkonkelloilla ja jännästi epävireisen kanteleen helinällä.

Laulu kertoo tytön matkasta alttarille. Asian pitäisi toki olla positiivinen, mutta kuulija tajuaa heti, että nyt on jokin pahasti pielessä. Kauhasen karmiva versio muistuttaa kohtausta kauhuelokuvasta, jossa tyttö on päätymässä enemmänkin surman suuhun kuin rakastavan puolison rinnalle.

Kauhasella on muutenkin draaman tajua. Hän rakentaa laulut ja instrumentaalit niin, että pienestä jyvästä kiertyy monikerroksinen taideteos. Usein se päättyy suureen räjähdykseen. Esimerkiksi nimikappale *Raivopyörä* päättyy miltei kymmenen minuuttinsa aikana hurjaan karjankutsuntatyyliin, alkuvoimaiseen rääkäisyyn.

RAIVOPYÖRÄ on jylhä kokonaisuus vavahduttavine äänimaisemineen ja mielikuvitusmaailmoineen. Siinä yhdistyvät täysin luontevasti vanha suomalainen ja karjalainen musiikkiperintö sekä nykyajan kaiut.

Kauhanen on saanut taakseen saksalaisen levy-yhtiön sekä palkitun maailmanmusiikkituottajan, walesilaisen **Colin Bassin**. Ihmettelenpä, jos ei Maija Kauhasta kohta viedä sinne tänne, vähän samaan tapaan kuin kollegaansa **Pekko Käppiä**.